

SLADKÝ ŽIVOT

Louise Fullerová
Musí se vrátit
do Macaa!

LOUISE FULLEROVÁ

MUSÍ SE VRÁTIT
DO MACAA!

PŘEKLAD

ALENA NOVOTNÁ

Milá čtenářko,

tento měsíc si zase budeme hrát na svět plný neexistujících zemí. A nejenom se nacházejících na různých koncích zemského glóbu, ale ztracených tak trochu i v čase.

Když jsem si totiž začal číst příběh pojmenovaný Ukradená princezna od Millie Adamsové, odehrávající se v Monte Blanku, což kdybyste nevěděla, je neuvěřitelně bohatý stát kdesi v Pyrenejích mezi Francií a Španělskem, měl jsem pocit, že některé z postav jsou mně důvěrně známé. A pak jsem si to uvědomil! Violetina sestra Minerva byla přece hlavní hrdinkou příběhu nazvaného Co se takhle vzít?, který jste si mohla přečíst v červnu minulého roku. A Millie Adamsová napsala knihu i o Javierově bratrovi Matteovi (Bez tebe jsem ztracen), kterou si budete moci přečíst v červnu tohoto roku.

Ještě dobrodružnější je to ale v příběhu s názvem Knihovnice a šejk. Ten se odehrává v exotickém Báákí, ale setkáte se tam i s Galilou, královnou Zyrie, o níž jste si mohla číst v knize Šejkova nevěsta v květnu 2020, a s Fern, královnou z Amary (Hříšná oáza, srpen 2016). A to i o Angelique, královně ze Zamairu, Dani Collinsová román napsala, česky zatím ale nevyšel. A jestli se Hannah stane královnou Báákí? Hádejte!

No a do třetice. Osudy Amíra a Džóháry z knihy Romeo a Julie z pouště jsou zasazeny do krvavé historie sto let trvajících konfliktu jejich zemí – Íškány a Takúlu. O těch jste určitě taky ještě nikdy neslyšela.

A hádejte ještě jednou: co definitivně válku mezi těmito zeměmi ukončí?

*S láskou
Váš Harlequin*

Louise Fullerová

**MUSÍ SE VRÁTIT
DO MACAA!**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Rules of His Baby Bargain

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Alena Novotná

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Louise Fuller
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-7799-0 (EPUB)
ISBN 978-83-276-7800-3 (MOBI)
ISBN 978-83-276-7801-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Dora Thornová se s deštěm v ruce zastavila u imponujících černých dveří a zvedla oči k mosazné tabulce s číslem. Srdce jí bušilo ještě rychleji, než dopadaly kapky na lesknoucí se londýnský chodník.

Prsty se jí trochu třáslly, když si vytahovala z uší bezdrátová sluchátka, a blondaté vlasy se jí zavlnily kolem hlavy, jak se otočila a vrhla krátký pohled na ulici za sebou.

Tohle musí být ono.

Sáhla do tašky, vytáhla ten dopis a ještě jednou si přečetla adresu, přestože to během cesty autobusem udělala už snad stokrát.

Gresham Street 120

Očima zalétla zpět k číslu na dveřích a pak si jí všimla – nenápadné, v slabém březnovém světle sotva viditelné kovové tabulky s nápisem *Capel, Muir a Fellowes*.

Určitě je to ono.

Zhluboka se nadechla, stiskla tlačítko zvonku vedle tabulky a pár vteřin čekala, než dveře klaply.

Dora potlačila nervozitu a pocit, že ji každou chvíli někdo požádá, aby odešla, a rázně přešla přes naleštěnou podlahu ke dvěma mladým mužům, sedícím v elegantní recepci.

Když se zastavila před tím bližším, vzhlédl a usmál se na ni. Nebyl to nějak jasně provokativní úsměv – na

to byl příliš velký profesionál –, ale v jeho očích byla zjevná jiskřička zájmu.

„Mohu vám nějak pomoci?“

„Doufám, že ano.“ Dora zaváhala a pak mu úsměv oplátila. Posledních sedm týdnů jediný muž, který figuroval v jejím životě, nosil plínky a měl jen osm zoubků, a ona už téměř zapoměla, že dospělí muži mohou být přitažliví. A čistí. Archie byl vždycky tak upatlaný, zvláště teď, když se chtěl krmit sám.

Předtím – než se všechno změnilo – by s tímhle mladíkem flirtovala. Možná by se i zamilovala a pak zase rychle odmílovala. Život je koneckonců k tomu, aby si ho člověk užíval. Nebo to si aspoň kdysi myslela.

Celá se napjala, jak se snažila potlačit nával smutku.

„Jmenuji se Dora Thornová a mám schůzku s –“ zamračila se, strčila si deštník pod paži a podívala se na dopis „– s panem Muirem.“

Když viděla, jak mladý muž před ní vytřeštil oči a objevila se v nich směs šoku a paniky, zmateně přešlápla. Jeho kolega vedle za stolem na ni vrhl kradmý pohled.

„Samozřejmě. Hned ho seženu. Posadíte se mezi tím, slečno Thornová?“

Dora přikývla, přešla ke skupince draze vypadajících křesel a posadila se. Nějak už ji to všechno unavovalo.

V posledních týdnech dostala tolik dopisů a mailů od lidí, o kterých nikdy neslyšela, až konečně před třemi dny spatřila na obálce povědomé jméno.

Capel, Muir a Fellowes byla právnická firma, se kterou spolupracoval její otec – nebo alespoň dřív s nimi spolupracoval. A měla od něj zmeškaný hovor na mobilu večer před tím, než dopis přišel.

Dora pocítila tíhu na hrudi. Neviděla otce od Delli na pohřbu. Vzhledem k situaci ovšem ani nečekala, že by s ní zůstal v kontaktu, a bylo těžké nějak ocenit, že to udělal teď.

Ale možná že skutečnost, že ztratil jednu dceru, připomněla Davidu Thornovi, že má ještě jednu.

Dora se ušklíbla. *To těžko.*

Spíš pocítil nějakou zodpovědnost za svého vnuka. Alespoň co se týče finančního zabezpečení. Osobně se o své blízké nestaral už dlouho.

Samozřejmě, že to byl jen nepodložený předpoklad, ale David, jak ho znala, by jí nejspíš ani nenechal vzkaz, prostě by pověřil nějakou třetí stranu, aby se s tím vypořádala, to byl přesně jeho styl. A v tomto případě také jediné pravděpodobné vysvětlení.

Dora pomalu vydechla. Proč by ji jinak jeho právníci – nebo jakýkoli právník – kontaktovali?

Ona přece nemá nic, o co by mohl mít někdo zájem.

Hrdlo se jí stáhlo a ona polkla, aby zahнала bolest, kterou ani těch sedm týdnů, jež uplynuly od toho brzkého rána, kdy se na jejím prahu objevili ti dva policisté, neotupilo.

Šla tehdy spát až k ránu, byla otupělá nedostatkem spánku a hlava jí třeštila, protože vypila příliš mnoho tequily. Když je viděla, usoudila, že asi musela v noci udělat nějakou pitomost.

Protože tu museli samozřejmě být kvůli ní.

Ani na chvíli ji nenapadlo, že by s ní policie mohla chtít mluvit kvůli Delle. Proč taky?

Della vždycky byla její dokonalá velká sestra. Trochu nadřazená, ale svědomitá, laskavá, usilovně pracující a vždy velmi, velmi rozumná. Ten druh člověka, který čeká na zeleného panáčka, než přejde ulici, a i tak se rozhlédne na obě strany. *Dvakrát.*

Prostě bylo nepředstavitelné, že by se jí mohlo něco stát.

Ale stalo.

Ač se to zdálo nemožné, její krásnou, klidnou sestru někdo srazil z kola, když jela do práce. Po příjezdu do nemocnice ji prohlásili za mrtvou.

Dora cítila, jak se jí do očí hrnou slzy.

MUSÍ SE VRÁTIT DO MACAA!

Trvalo to pár vteřin, než jí to došlo, co slyší, a jako by z ní v tu chvíli vyprchal veškerý život. Věděla, že je pořád ještě naživu, ale všechno jako by se rozpadlo na miliony maličkých kousků, které už nikdy nikdo nesloží dohromady.

Při té vzpomínce celá ztuhla.

Přijít o Deltu bylo jako přijít o ruku nebo o nohu – ostrá, řezavá bolest, následovaná tupou agonií, která nepolevovala. Dora nebyla schopná nikoho vidět nebo s někým mluvit, bála se, že by se složila. Srdce měla jako těžký kámen. Jediné, po čem toužila, bylo zalézt do postele a schovat se tam před celým světem – před světem, kde se může stát něco tak strašně nespravedlivého.

A kdyby to bylo jen na ní, přesně to by také udělala.

Jenže se musela postarat o Archieho.

Sevřelo se jí srdce. Jestliže šok ze ztráty milované sestry bylo jako narazit na ledovec, pak když si uvědomila, že se musí postarat o malého synovce, měla pocit, jako by se pokoušela navigovat loď na širém moři bez kompasu.

Tak moc toho kloučka milovala, ale také ji to děsilo. Musela toho tolik vyřešit a naučit se – a nejen ty běžné, denní záležitosti kolem batolete.

Della po sobě nezanechala žádnou poslední vůli.

Dora polkla. To bylo podruhé, co se její superpečlivá, schopná sestra zachovala jako by to ani nebyla ona.

Poprvé se to stalo před ani ne dvěma lety, když se Della zamilovala do Lao Dana, miliardáře a majitele sítě exkluzivních kasin.

Lao Dan byl víc než dvakrát starší než ona.

A také to byl její šéf.

A Della se do něj nejen zamilovala, ale také s ním otěhotněla. A porodila Archieho.

Dora si povzdechla a přiměla se vrátit se myšlenkami do současnosti.

To, že po sobě Della nezanechala poslední vůli,

neznamenal jen, že nebylo jasné, jak si její sestra přála, aby to po její smrti všechno fungovalo, bylo to také velká komplikace a spousta papírování v už tak složité situaci. Dora musela dokonce oficiálně požádat o to, aby mohla být Archieho opatrovnící.

Sevřel se jí žaludek a ona chvíli jen zírala dolů na své ruce, přemožená návalem pocitu viny.

Chovala by se stejně, pokud by ji Della ve své závěti ustanovila opatrovnictví svého syna? Nebo jen hledá, na co by se vymluvila?

„Slečno Thornová?“

Náhle před ní stál muž ve středních letech v obleku s jemným proužkem a prošedivělé vlasy se mu blyštěly jen o trochu méně než zuby. Dora vstala, vděčná za to, že může přestat myslet na své trápení.

„Velice rád vás poznávám – a děkuji, že jste sem dnes přišla. Jsem Peter Muir, jeden ze společníků.“ Krátce Doře potřásl rukou. „A za naši firmu bych vám rád vyjádřil upřímnou soustrast. Taková strašná nehoda.“

„Děkuji vám,“ přikývla ztuhle Dora. Nijak netoužila po soucitu od nějakého cizího člověka, ale svým způsobem ji uklidnilo, že teď věděla, že její předtucha byla správná. Za tímhle vším je evidentně její otec. Jak jinak by ten právník znal podrobnosti o Dellině smrti?

Ignorovala zvědavé pohledy mladíků z recepce a nechala se odvést ke schodišti na konci haly.

„Myslel jsem, že bychom mohli použít zasedací místnost mých kolegů. Je o něco útulnější než má kancelář.“ Pan Muir se omluvně usmál. „Obávám se, že pak Law má lehké zpoždění, ale už je na cestě a měl by tu být co nevidět.“

Dora zdvořile přikývla a doufala, že na jejím obličeji není příliš vidět nevědomost a zmatek. Protože vůbec netušila, kdo je pan Law, a jeho nepřítomnost ji nijak neznepokojovala. Jenže to panu Muirovi říkat rozhodně nebude.

„A jsme tu.“

Dora zamrkala. Očividně měli s panem Muirem každý jiné představy o tom, co znamená slovo „útulný“. Ta místnost byla větší než celé spodní patro jejího domu, plná obrovských oken a pohodlných pohovek a křesel. Nad nádherným krbem viselo rozměrné obdélníkové zrcadlo.

„Dala byste si něco k pití? Kávu? Čaj?“

Archiemu právě rostly stoličky, takže byla v noci vzhůru a ráno zaspala a nestihla nic sníst – ze všeho nejmíc by si teď dala pár listových koláčků.

„Káva by byla skvělá,“ odpověděla rychle. „S mlékem a bez cukru, prosím.“

„Á, Susannah,“ otočil se pan Muir na dokonale elegantní, krásnou blondýnku, která se právě objevila ve dveřích a v očekávání pozvedla jedno upravené obočí.

„Kávu pro slečnu Thornovou, prosím. Omluvte mne na okamžik, slečno Thornová, dojdu pro dokumenty.“

„Samozřejmě.“

Dora osaměla. S povzdechem se ponořila do měkoučké, sametem potažené pohovky, ale hned se vzpamatovala a posadila se rovně. Jestli se opře a uvolní, tak tady usne. A ona potřebuje zůstat soustředěná.

Teď, když tu Della není, je na ní, aby byla ta dospělá. A jestli tohle nestačilo, aby ji to udrželo bdělou, tak vědomí, že je zodpovědná i za Archieho, rozhodně ano.

Byla z toho trochu vyděšená. Della vypadala, že to zvládá bez sebemenší námahy – a nejen Archieho, zvládla se postarat i o svou malou sestru, když je opustil táta.

Když si Dora vzpomněla sama na sebe v tom telecím věku, musela se ušklíbnout. Byla tehdy typický teenager. Otravná. Líná. Pořád si na něco stěžovala, všechno pro ni bylo nespravedlivé a nudné.

Ale doma měly vždycky uklizeno.

V lednici bylo vždycky něco k jídlu.

A Della rozhodně nikdy nevypadala tak unavená, že by uvažovala o tom, že by dala Doru k adopci.

Ticho v místnosti bylo náhle dusivé a ona tupě zírala z okna na šedou oblohu venku a nedokázala zahnat ten hrozný pocit viny.

Koncem minulého týdne, po několika obzvlášť náročných dnech tam zavolala.

Po Dellině smrti byl Archie pochopitelně dost uplakaný a neklidný, ale Dora obvykle nějak zvládla ho rozptýlit a uklidnit. Tentokrát ale nic nefungovalo.

Byl neutišitelný, pořád vzteklý nebo rozmrzelý.

Dora byla vyčerpaná a zoufalá a nakonec propadla pocitu, že prostě není dost dobrá na to, aby to všechno zvládla. Musela si přiznat to, co někde hluboko v sobě věděla už od začátku.

Nikdy nebude jako Della.

Nikdy nemůže nahradit svou sestru – jeho matku.

Byla jen chabá náhradnice, která se stěží dokáže postarat sama o sebe, natož o malé dítě.

Archie by potřeboval – a zasloužil si to – aby o něj pečoval někdo, kdo ví, co dělá.

Ten telefonát následujícího dne pro ni byl velkou úlevou a ta žena v adopční agentuře byla velmi laskavá a klidná a vůbec ji nesoudila. A Dora věděla, že Archieho nikdy neopustí, ještě než hovor skončil.

Ano, život s ním bude jedna velká výzva a bude ji to stát všechny síly a někdy z toho prostě bude vyčerpaná. Ale bez něj by to bylo nesnesitelné.

Je to její krev, poslední pouto se sestrou, které jí ještě zbylo, a když si ho na začátku vyzvedla z jeslí, pevně ho objala a přísahala, že pro něj udělá všechno, co bude v jejích silách, stejně jako to její sestra dělala pro ni.

Ať už to bude vyžadovat jakoukoli oběť, ona to udělá. I kdyby to mělo znamenat, že z ní bude číšnice s úsměvem neustále přilepeným na tváři.

Servírovat koktejly v Blakely's, kasinu ve West Endu, nebylo právě povolání jejích snů, ale spropitné tam dávali pěkné, a právě teď mohla jen těžko hledat něco lepšího.

Kromě toho, ať už by našla cokoli, nemohlo to být to, co by skutečně dělat chtěla.

Jenže na to teď myslet nebude. S úlevou pohlédla na Susannah, jež právě přinášela podnos s občerstvením. Spolu s konvicí čaje přinesla i talířek sušenek, a když podnos položila před Doru na nízký stolek, Dora si musela sevřít ruce v klíně, aby se na sušenky nevrhla a nenacpala si rovnou nějaké do pusy.

„Děkuji vám. To vypadá báječně.“

Susannah se formálně usmála. „Pan Muir mne požádal, abych vám vyřídila, že pak Law právě přijel a že tu budou za chvíli.“

Dora přikývla. Ten pan Law musí asi být nějaký důležitý společník, že jsou z něj všichni tak vedle. „Pan Law je tu něco jako vrchní velitel, že?“ zavtipkovala Dora. *Přestaň blábolit*, okřikla se v duchu vzápětí. Ale Susannahina chladná dokonalost ji neuvěřitelně znervózňovala.

„To se divím, že jeho jméno není v názvu firmy, to musí lidi mást...“

Susannah na ni chvíli zírala a pak se zamračila. „Pan Law –“

„Je tady. Děkuji vám, Susannah.“

Peter Muir rázně vešel do místnosti a široce se usmál. Ale Dora se stále ještě snažila pochopit, co měl znamenat ten výraz ve tváři jeho sekretářky, že se ani pořádně nepodívala na muže, který šel za ním.

„A tohle je slečna Thornová.“

Dora se postavila, automaticky se usmála a vztáhla ruku k potřesení, ale její úsměv pohasl, když druhý muž udělal krok kupředu.

Cítila, jak jí spadla čelist. *Dýchej*, poručila si a nespouštěla z něj oči.

Vzhledem k tomu rozruchu kolem něj by očekávala, že to bude starší muž, ale tenhle byl mladý, maximálně tak pětatřicet let, a to samotné ji na okamžik zmátlo.

Ale její překvapení bylo zapomenuto ve chvíli, kdy se jí v hlavě vynořily dvě myšlenky najednou. První

byla, že je to ten nejhezčí chlap, jakého kdy viděla, a druhá, že je to neuvěřitelné, ale něco na něm bylo podivně známého.

Ovšem soudě podle jeho netečného výrazu, on žádný podobný pocit neměl.

Nebo možná jen spím, pomyslela si. Od Delliny smrti ji v noci provázely živé, matoucí sny, z nichž se nad ránem budila smutná a unavená.

Jenže tenhle muž byl skutečný a dokonale se ovládal. Esence mužnosti.

Lesklé černé vlasy, výrazné lícní kosti a jemná křivka úst, jež přitahovala její pozornost a najednou měla pocit, že stojí pod teplou sprchou, takové horko jí bylo.

Naklonil hlavu ke straně a zahleděl se na ni chladnými tmavými očima. Když jeho ruka obemkla její, pocítila Dora, jako by se v ní něco otevřelo a paží jí projelo zachvění.

Měl pevný, ale ne agresivní stisk. Ovšem on ani nějakou demonstraci síly neměl zapotřebí, kromě toho, že byl neuvěřitelně pohledný, se kolem něj také vznášela aura nepopíratelné autority.

Dora se nemohla pořádně nadechnout, jako by měla celý hrudník podivně sevřený, a srdce jí bušilo tak silně, že cítila, jak jí naráží na žebra.

Nebylo to poprvé, co se jí nějaký muž zadíval do očí. Ale byl to první muž, který se na ni díval s takovou intenzitou, že bylo nemožné odvrátit zrak. Jako by se díval až do její duše.

To ovšem nebyl důvod, proč ji zamrazilo v zádech. Jak ji ty temné oči pomalu přejely od hlavy až k patě, uvědomila si šokovaně, že Charlie Law ji zároveň obdivuje i odsuzuje.

Dora se celá napjala.

Obě reakce znala – jen nikdy nepřicházely od jedné osoby v jednom okamžiku. A jí vyrazilo dech, že se k ní očividně staví tak kriticky. Proč by to měl úplný cizinec vůbec řešit?

Dora zadržela dech, když se na chvíli zadíval na její obličej, ale pak se obrátil k právníkovi. „Děkuji, Petere, myslím, že už to mohu převzít. Pokud tedy slečna Thornová nic nenamítá.“

Dora cítila, jak se jí napětí pozvolna přelévá z ramen dolů na záda.

Jeho hlas ji vykolejil. Byl odměřený, tichý... hlas muže, jenž nemá zapotřebí ho zvyšovat. Takový ten hlas, který vychází z vědomí, že všichni kolem jen čekají na to, aby mohli uposlechnout jeho rozkaz.

Dora si uvědomila, že tahle reakce je pravděpodobně vidět na její tváři a pocítila náhlý nával zlosti, že ji pravděpodobně považuje za jednu z nich.

„No, to asi přežiju,“ prohodila s lehkostí, aby věděl, že ona se z jeho přítomnosti rozhodně nehroučí.

Law na to nic neřekl, jen tam stál a díval se na ni. Čekal, až se za panem Muirem zavřou dveře a potom se posadil do jednoho z křesel. Dora pořád stála na místě, tak jí pokynul rukou k pohovce.

„Posaďte se, prosím.“

Dora si znovu sedla a její srdce se ne a ne uklidnit, zvláště když jeho temné oči znovu spočinuly na jejím obličejí. Nejradši by si založila ruce na prsou, aby se chránila před jeho pohledem, ale nechtěla, aby si myslel, že jí záleží na tom, co si o ní myslí.

„Dám si kávu,“ pronesla náhle. „Dáte si také?“

Jeho výraz se nezměnil.

„Já kávu nepiju. Každopádně bych dal přednost, kdybychom přešli přímo k věci. Mám ještě další schůzku.“

Dora přimhouřila oči, když slyšela ten prezíravý tón, a málem se ho zeptala, proč si tedy dnes dopoledne domluvil schůzku s ní? Ale co na tom vlastně záleží? Proč by jí mělo záležet *na něm*? Koneckonců tohle platí tentokrát její otec.

„Ale jistě není tak důležitá jako tahle. Se mnou,“ dodala suše.